

“18. 10.1982 tarihli Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 2. maddesinde, Türkiye Cumhuriyetinin, toplumun huzuru, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devleti olduğu düzenlenmiştir.

Hukuk devletinin bir gereği olan hukuki güvenlik ilkesi, normların öngörülebilir olmasını, bireylerin tüm eylem ve işlemlerinde devlete güven duyabilmesini, devletin de yasal düzenlemelerde bu güven duygusunu zedeleyici yöntemlerden kaçınmasını gerekli kılar. (Anayasa Mahkemesi 26.12.2013 gün ve E.2013/67, K2013/164)

Hukuk devleti ilkesi ve ceza hukukunun temel ilkeleri arasında yer alan ne bis in idem ilkesinin yer aldığı Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne ek 7 no.lu Protokol 08.04.2016 tarihli Resmi Gazetede yayımlanan 28.3.2016 tarihli ve 2016/8717 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile onaylanmış ve 01.08.2016 tarihinde yürürlüğe girmiştir.

Ülkemiz yönünden de 01.08.2016 tarihi itibarıyla Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine ek 7 no.lu Protokolün içerdiği hak ve güvenceler Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne ek hak ve güvenceler olarak işlem görmeye başlamıştır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine ek 7 Numaralı Protokolün 4. maddesinde düzenlenmiş olan ne bis in idem ilkesinin uygulanmasına yönelik olarak Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nce verilmiş olan kararlar incelendiğinde, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin, mükerrerlik kavramıyla ilgili içtihadının “yargılamalar arasında esas ve zaman bakımından yakın bir bağlantı olması” ölçütünün yorumuna göre şekillendiği anlaşılmaktadır.

Nitekim, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi A ve B/Norveç kararında “içerik ve süre yönünden yakın bağlantılı olma” ölçütünün unsurlarını belirlemiştir.

A ve B/Norveç kararında AIHM farklı yaptırımların bütünlüklü amaçlara yönelik olmasını, birden çok yargılama (cezai/idari) sürecinin Öngörülebilir olmasını ve yargılama süreçlerinin karşılıklı etkileşime açıklığı ile delillerin toplanması ve değerlendirilmesi açısından mümkün olduğunca tekrara yer vermemesini, ilk bitirilen yargılamanın sonucunun, ikinci yargılamada dikkate alınmasını içerik ve süre yönünden yakın bağlantılı olma ölçütünün unsurları olarak vurgulamıştır.

213 sayılı Kanunun itiraza konu edilen 340. maddesinin birinci fıkrası gereğince, 213 sayılı Kanunda yazılı vergi ziyai cezası ve usulsüzlük cezaları ile 359. maddede ve diğer kanunlarda yazılı cezalar; içtima ve tekerrür hükümleri bakımından birleştirilemedikleri, 359.maddenin son fıkrası gereğince, kaçakçılık suçlarını işleyenler hakkında 359. maddede yazılı cezaların uygulanmasının 344. maddede yazılı vergi ziyai cezasının ayrıca uygulanmasına engel teşkil etmemesi ile aynı Kanunun 366.maddesinin dördüncü fıkrası gereğince 359. maddede yazılı suçlardan dolayı cezaya hükmedilmesinin, vergi ziyai cezası veya usulsüzlük cezalarının ayrıca uygulanmasına engel teşkil etmeyeceğinin düzenlenmiş olması nedeniyle vergi hukuku mevzuatımızda aynı eylem hem suç hem de kabahat olarak nitelendirildiği için vergi mükelleflerine vergi ceza yaptırımını yanında hürriyeti bağlayıcı ceza da uygulanabilmektedir.

Gene, 213 sayılı Kanunun 344. maddesinde vergi kaçakçılığı suçlarından birinin işlenmesi yoluyla vergi ziyama sebep olunması halinde ziyaa uğratılan verginin üç katı kadar

ceza kesilmesi öngörülmekte bu halde vergi ziyai cezasına ilişkin yargılamaya idari yargıda (vergi mahkemesinde) vergi kaçakçılığı suçuna ilişkin yargılamaya ise adli yargıda (ceza mahkemesinde) birbirinden farklı iki yargılama süreci olarak devam edilmektedir.

213 sayılı Kanunun 367. maddenin son fıkrasında ceza mahkemesi kararlarının vergi cezalarını uygulayacak makam ve mercilerin işlem ve kararlarına etkili olmadığı gibi, bu makam ve mercilerce verilecek kararların da ceza hakimini bağlamayacağı düzenlenmiş olduğundan, yargı uygulamasında vergi mahkemesi ile ceza mahkemesi arasında da bir etkileşim söz konusu olmamaktadır.

Nitekim yerleşik Danıştay içtihatı uyarınca ceza mahkemesi kararları hükme esas alınmadığından ceza yargılamasından berat etmiş bir sanığa mükellef sıfatıyla kayba uğratılan verginin üç katı (tekerrür uygulandığı hallerde dört buçuk katı) oranında kesilen vergi ziyai cezası mevzuata uygun bulunabilmektedir.

Somut norm denetimine konu kanun düzenlemeleri gereğince aynı eylem hem suç hem de kabahat olarak nitelendirildiği için vergi ceza yaptırımını yanında hürriyeti bağlayıcı cezanın da kesiliyor olması, gene aynı fiilden kaynaklanan yargılamalar sonucunda verilecek kararların birbiri ile çelişen sonuçlar içermesi halinde dahi birbirini bağlamayacak olması karşısında, ilgili düzenlemelerin hukuki güvenlik ilkesine dolayısıyla; Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 2.maddesinde düzenlenmiş olan hukuk devleti ilkesine aykırılık oluşturduğu sonucuna varılmıştır.

SONUÇ VE TALEP

Üstte yer verilen gerekçeler veri alındığında itiraz konusu 4/1/1961 günlü, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 340.maddesinin birinci fıkrasında yer alan "Bu kanunda yazılı vergi ziyai cezası ve usulsüzlük cezaları ile 359 uncu maddede ve diğer kanunlarda yazılı cezalar; içtima ve tekerrür hükümleri bakımından birleştirilemez." düzenlemesi, 359.maddesinin son fıkrasında yer alan, "Kaçakçılık suçlarını işleyenler hakkında bu maddede yazılı cezaların uygulanması 344 üncü maddede yazılı vergi ziyai cezasının ayrıca uygulanmasına engel teşkil etmez." düzenlemesi ile aynı Kanunun 367.maddesinin dördüncü fıkrasında yer alan "359 uncu maddede yazılı suçlardan dolayı cezaya hükmedilmesi, vergi ziyai cezası veya usulsüzlük cezalarının ayrıca uygulanmasına engel teşkil etmez." gene beşinci fıkrasında yer alan "Ceza mahkemesi kararları, bu Kanunun dördüncü kitabının ikinci kısmında yazılı vergi cezalarını uygulayacak makam ve mercilerin işlem ve kararlarına etkili olmadığı gibi, bu makam ve mercilerce verilecek kararlar da ceza hâkimini bağlamaz" düzenlemelerinin Anayasa'nın 2. maddesine aykırı olduğu sonucuna varılmıştır.

Açıklanan nedenlerle, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 340. maddesinin birinci fıkrasında yer alan "Bu kanunda yazılı vergi ziyai cezası ve usulsüzlük cezaları ile 359 uncu maddede ve diğer kanunlarda yazılı cezalar; içtima ve tekerrür hükümleri bakımından birleştirilemez." düzenlemesi, 359. maddesinin son fıkrasında yer alan, "Kaçakçılık suçlarını işleyenler hakkında bu maddede yazılı cezaların uygulanması 344 üncü maddede yazılı vergi ziyai cezasının ayrıca uygulanmasına engel teşkil etmez " düzenlemesi ile aynı Kanunun 367. maddesinin dördüncü fıkrasında yer alan "359 uncu maddede yazılı suçlardan dolayı cezaya hükmedilmesi, vergi ziyai cezası veya usulsüzlük cezalarının ayrıca uygulanmasına engel teşkil etmez." gene beşinci fıkrasında yer alan "Ceza mahkemesi kararları, bu Kanunun dördüncü kitabının ikinci kısmında yazılı vergi cezalarını uygulayacak makam ve mercilerin işlem ve kararlarına etkili olmadığı gibi, bu makam ve mercilerce verilecek kararlar da ceza hâkimini

Esas Sayısı : 2019/4
Karar Sayısı : 2021/78

bağlamaz” düzenlemelerinin Anayasa’nın 2. maddesine aykır olduğu gerekçesiyle iptalinin istenilmesine, dava dosyasının tüm belgelerinin onaylı sureti ile karar aslının Anayasa Mahkemesine sunulmasına, iş bu karar ile dosya suretinin Anayasa Mahkemesi’ne ulaşmasından itibaren 5 ay süre ile karar verilinceye kadar davanın bekletilmesine 14/12/2018 tarihinde oybirliğiyle karar verildi.”

“ ...

1-) 14 Mart 1985 tarihinde imzalanan “11 Nolu Ek Protokol ile değişik İnsan Haklarını ve Ana Hürriyetleri Korumaya Dair Sözleşmeye ek 7 nolu Protokolün onaylanmasını uygun bulunması hakkındaki 6684 sayılı kanun, 25 Mart 2016 tarih 29664 sayılı Resmi Gazetede yayınlanmıştır.

7 numaralı ek protokolün Onaylanmasını kararlaştıran 2016/8717 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı ile resmi Türkçe çevirisi 08/04/2016 ve 29678 sayılı Resmi Gazetede yayımlanmıştır. Onay belgeleri 02/05/2016 tarihinde Avrupa Konseyi Genel Sekreterliğine tevdi edilmiş ve bu işlemler sonucunda Protokol Türkiye Cumhuriyeti bakımından 01/08/2016 tarihinde yürürlüğe girmiştir ve bu tarihten itibaren bağlayıcılık kazanmıştır.

Anayasa'mızın 2. maddesi hükmünde belirtilen Hukuk Devletinin özellikleri Anayasa Mahkemesinin bir dizi kararında vurgulanmış olup; Hukuk Devleti, insan haklarına saygılı, bu hakları koruyan, devlettir.

Ülkemizin taraf olduğu ve usulüne uygun bir şekilde onaylanarak iç hukukumuz yönünden bağlayıcı hale gelen Ek 7 Nolu protokolün aynı suçtan iki kez yargılanmama ve cezalandırılmama hakkını düzenleyen 4. maddesinin 3. fıkrası hükmünde Sözleşmenin 15. maddesine dayanmak suretiyle herhangi bir istisna getirilemez denilmek suretiyle; 4. madde ile koruma altına alınan, aynı suçtan iki kez cezalandırılmama ve yargılanmama hakkının İSTİSNASIZ BİR İNSAN HAKKI olduğunu kabul etmiştir.

İşbu nedenle; Anayasamızda açıkça belirtildiği şekli ile Türkiye Cumhuriyeti devletinin insan haklarına saygılı, bu hakları koruyan bir Hukuk Devleti olmasının gereğinin yerine getirilmesi ve iç hukukumuzda yer alan, iki kez cezalandırılmama ve yargılanmama hakkını ihlal edici düzenlemelerin iptali gerekmektedir.

Anayasamızın 90. maddesinin son fıkrası hükmünde Usulüne göre yürürlüğe konulmuş milletlerarası antlaşmalar kanun hükmündedir. Bunlar hakkında Anayasaya aykırılık iddiası ile Anayasa Mahkemesine başvurulamaz. Usulüne göre yürürlüğe konulmuş temel hak ve özgürlüklere ilişkin milletlerarası antlaşmalarla kanunların aynı konuda farklı hükümler içermesi nedeniyle çıkabilecek uyuşmazlıklarda milletlerarası antlaşma hükümleri esas alınır denmektedir.

90. maddenin son fıkrası hükmü çerçevesinde değerlendirildiğinde, ülkemizin taraf olduğu EK 7 nolu protokolün onaylanması usulüne uygun bir şekilde yürürlüğe girdiğinden, protokolün 4. maddesi, yürürlüğe girmiş bir Anayasa hükmü niteliği kazanmıştır. Buna bağlı olarak, protokol hükmüne aykırı kanun hükmü konması, bu şekilde protokol hükmünün özel kanun hükmü ile bertaraf edilmesinin önü kapanmıştır. Protokole taraf olmazdan önce iç hukukumuzda yürürlükte olan kanun hükümlerinin varlığını devam ettirmesi ise; anayasa hükmü niteliği kazanmış uluslararası sözleşme hükümlerinin bu yolla bertaraf edilmesi sonucunu doğuracaktır.

Anayasamızın 11. maddesinde Anayasa hükümleri yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ile kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır. Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz” denmektedir.

Usulüne uygun şekilde yürürlüğe konulmuş olan EK 7 nolu protokolün 4. maddesi hükmü, Anayasa maddesi hükmü niteliği kazandığından iç hukukumuzda yer alan ve maddenin güvence altına aldığı hakları ihlal eden kanun hükümlerinin iptalleri gerekmektedir.

2-) A.İ.H.S. Ek 7 nolu protokolünün 4. maddesi hükmü şöyledir. “Hiç kimse bir devletin ceza yargılaması usulüne ve yasaya uygun olarak kesin bir hükümle mahkum edildiği ya da beraat ettiği bir suçtan dolayı aynı devletin yargısal yetkisi altındaki yargılama usulleri çerçevesinde yeniden yargılanamaz veya mahkum edilemez.”

İtiraza konu 213 sayılı Yasanın 359/b ve 340. madde hükümlerinin Ek 7 nolu protokol ile güvence altına alınmış iki kez cezalandırılmama ve yargılanmama hakkını ihlal edip etmediğine yönelik olarak, vergi kaçakçılığı suçu işlendiğinde vergi idaresince uygulanan ek yükümlülüklerin (idari para cezalarının), verginin geç tahakkuk ettirilmesinden doğan zararının tazminine mi yönelik yoksa vergi yükümlülerini fiili işlemekten caydıracak nitelikte cezalandırılmaya mı yönelik olduğunun araştırılması gerekir.

213 sayılı Vergi Usul Kanunumuzda yer alan 341. maddesinde; Vergi ziya-1, mükellefin veya sorumlunun vergilendirme ile ilgili ödevlerini zamanında yerine getirmemesi veya eksik yerine getirmesi yüzünden, verginin zamanında tahakkuk ettirilmemesi veya eksik tahakkuk ettirilmesi olarak tanımlanmıştır. 344. maddesinin ikinci fıkrasında ise Vergi ziya-ına 359 uncu maddede yazılı fiillerle sebebiyet verilmesi halinde bu cezanın üç kat uygulanacağı hüküm altına alınmıştır. İlgili madde hükümleri Vergi Usul Kanununun Ceza Hükümleri Başlıklı Dördüncü Kitabının İkinci Kısımında yer almaktadır.

Özel ödeme zamanları başlıklı 112. maddenin 3. fıkrasında dava konusu yapılmaksızın kesinleşen vergilere, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren, son yapılan tarhiyatın tahakkuk tarihine kadar; dava konusu yapılan vergilerin ödeme yapılmamış kısmına, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren, yargı organı kararının tebliğ tarihine kadar geçen süreler için 6183 sayılı Kanuna göre tespit edilen gecikme zammı oranında gecikme faizi uygulanır. Gecikme faizi de aynı süre içinde ödenir. Gecikme faizinin hesaplanmasında ay kesirleri nazara alınmaz hükmü bulunmaktadır. Fıkra hükmünde açıkça görüleceği üzere vergi idaresinin verginin geç tahakkuk ettirilmesinden yada geç ödenmesinden kaynaklanan zararlarını gidermek, tazmin etmek üzere bir kanun maddesi vergi mevzuatımızda mevcuttur.

Vergi Usul Kanunda vergi idaresinin verginin geç tahakkuk ettirilmesinden doğan zararını gidermek (Tazmin etmek) üzere 112. madde hükümlerinin varlığı, uygulanacak vergi ziya-1 cezasının Vergi Usul Kanun Ceza Hükümleri Kitabında tanımlı olduğu, uygulanan cezanın 3 kat olduğu dikkate alındığında, 359. madde kapsamındaki vergi kaçakçılığı suçlarına uygulanan vergi ziya-1 cezalarının idarenin uğradığı zararın tazminine yönelik olmayıp, mükellefleri caydırıcı olmak adına CEZALANDIRMA amacına yönelik olduğu ortaya çıkmaktadır.

Şahsın cezalandırılmasına/yargılanmasına neden olan suçların aynı olup olmadığı da değerlendirilmelidir. Mahkemenin yargılamasını yaptığı davada şikâyetçi, Kamu adına Bursa Vergi Dairesi Başkanlığına izafeten Bursa Küçük ve Orta Ölçekli Mükellefler Grup Başkanlığıdır, sanık ise şikâyetçi Bursa Vergi Dairesi Başkanlığının; 2011-2012-2013 yıllarında ticari defterlerinde işli olan mal alımlarına ilişkin faturaların sahte belge olduğunun kabul edilmesi nedeniyle Vergi ziya-1 cezası uyguladığı firmanın sahibidir.

Ceza davasının ve idari yaptırımın (vergi ziya-ı cezasının) tarafları aynıdır, zaman ve yer bakımından ayrılmaz bağlantı vardır ve olay bütünlük taşımaktadır. Buda göstermektedir ki sanığa aynı suçtan hem idari yaptırım (vergi ziya-ı cezası) uygulanmış, hemde hürriyeti bağlayıcı ceza ile yargılanmaktadır.

Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi Ek 7 Nolu Protokolünün 4. maddesi aynı zamanda iki defa yargılanmama hakkını da güvence altına almaktadır. Bu hakkın ihlal edilip edilmediğinin tespiti sırasında, iç hukukumuzdaki düzenlemeler incelenerek paralel bir yargılama olup olmadığının ortaya konması gerekir.

Ülkemizde yürürlükte olan mevzuatlara göre; vergi kanunlarındaki idari yaptırımlar ile hürriyeti bağlayıcı ceza yaptırımlarının farklı yetkililer tarafından uygulandığı tartışmasıdır. İdari Yargılama Usulü Kanununda yer alan düzenlemelere bağlı olarak vergi cezalarına yönelik başvurularda yargılamanın yapıldığı mahkemeler, İdari Yargı Kolunda örgütlendirilmiş Vergi Mahkemeleridir. Ceza yargılaması ise Adli Yargı kolunda örgütlendirilmiş Ceza Mahkemelerinde yapılmaktadır.

Vergi Usul Kanun 367. maddesinde yer alan düzenlemede Ceza mahkemesi kararları, bu Kanunun dördüncü kitabının ikinci kısmında yazılı vergi cezalarını uygulayacak makam ve mercilerin işlem ve kararlarına etkili olmadığı gibi, bu makam ve mercilerce verilecek kararlar da ceza hâkimini bağlamaz denmektedir.

İdari Yargı Kolunda yer alan mahkemeler ile Adli Yargı Kolundaki kolunda ki mahkemelerin birbiri ile ilişkisinin olmadığı ve yargılamaların birbiri ile alakası olmayan yargı makamları tarafından yapıldığı hususu tartışmasıdır. Her iki mahkeme yargılama sırasında kendilerine özgü yöntemleri kullanmakta ve 213 sayılı V.U.K.'nun 367. maddesinde yer alan düzenleme dikkate alındığında, kararlarında birbirlerinden etkilenmediği, kesinleşmelerinin birbirinden bağımsız olduğu açıktır.

İç hukukumuzda; cezai ve idari yaptırımlarının farklı yetkililer tarafından uygulandığı, yargılamalarının birbiri ile alakalı olmayan yargı makamları tarafından yapıldığı, yargı makamlarının izledikleri yolların kendilerine özgü oldukları, birbirlerinin kararlarından etkilenmediği, kesinleşmelerinin birbirinden bağımsız olduğu dikkate alındığında, Vergi ziya-ı cezalarına yönelik olarak Vergi Mahkemelerinde yapılan yargılamalar ile Asliye Ceza Mahkemelerinde yapılan yargılamalar paraleldir ve bu durum Ek 7 nolu Protokolün 4. maddesi ile güvence altına alınmış iki kez yargılanmama hakkını ihlal etmektedir.

İptali talep olunan 213 sayılı Yasanın 340. maddesinin 2. fıkrası “Bu Kanunla vergi cezasıyla cezalandırılan fiiller, aynı zamanda 359 uncu maddeye göre suç teşkil ettiği takdirde vergi cezası kesilmesi söz konusu madde hükmüne göre takibat yapılmasına engel olmaz şeklindedir.

213 sayılı Vergi Usul Kanununda yer alan idari yaptırımlar (özel usulsüzlük -vergi ziya-ı cezası) ile amaçlanan, vergi mükelleflerinin vergi kanunlarına uyması durumunda katlanacağı maddî külfet ile kanunlara uymadığı takdirde uğrayacağı yaptırımı karşılaştırarak, kanunlara uymayı tercih etmesini sağlamak ve bu yolla kamu düzenini tesis etmektir. Sanığın yargılamasının yapıldığı 359. maddenin (b) fıkrasında yer alan hürriyeti bağlayıcı ceza ile de amaçlanan, caydırıcılık ve suçluluğun azaltılması yolu ile kamu düzenini tesis edilmesidir. 213 sayılı Yasada yer alan idari yaptırımlar ile hürriyeti bağlayıcı cezaların amacı ve koruduğu hukuki değer aynıdır. Fiilin unsurları arasında fark yoktur.

Esas Sayısı : 2019/84

Karar Sayısı : 2021/77

Vergi suçu işleyenler, Vergi Usul Kanununun 344. maddesine bağlı olarak vergi ziya-ı cezası ile cezalandırılırken ayrıca 359. maddesinin (b) fıkrasına dayalı olarak hapis cezası ile cezalandırılmaktadır. Bu durumda ortaya, vergi aslının ve faizinin mükellefçe ödenmesi yükümlüğünün dışında, işlenen kaçakçılık suçuna karşı failin hapis cezası ile cezalandırılması, buna ek olarak aynı eylemden dolayı vergi ziya-ı cezası ile parasal olarak cezalandırılması sonucu doğmaktadır. Neticede kişi, aynı hukuka aykırı fiilinden; aynı amaç, hukuki yarar ve unsurdan dolayı iki defa cezalandırılmaktadır.

Vergi Usul Kanununun 340. maddesinin ikinci fıkrasında mevcut olan düzenleme mevcut hali ile İnsan Hakları Avrupa Sözleşmesi Ek 7 Numaralı Protokolünün 4. maddesi ile güvence altına alınmış İki Defa Cezalandırılmama ve Yargılanmama İnsan Hakkını ihlal etmektedir.

Sonuç olarak; kamu idaresinin vergi mükelleflerinin vergiyi geç tahakkuk ettirmesinden doğan zararını gidermek, tazmin etmek üzere yasal düzenleme vergi usul kanununda mevcut olduğundan, 359. madde kapsamında vergi suçu işlendiğinde uygulanan vergi ziya-ı cezasının 3 kat uygulanması ve hükmün vergi mükelleflerini caydırmaya yönelik olarak V.U.K.'nun CEZA hükümleri kitabında yer alıyor olması dikkate alındığında, ilgili suça karşılık vergi mükelleflerine parasal ceza yanında , hürriyeti bağlayıcı ceza uygulanması, yargılamaların paralel olması, A.İ.H.S. Ek 7 Nolu Protokol ile güvence altına alınmış iki kez cezalandırılmama ve iki kez yargılanmama hakkının ihlal etmektedir. Mevcut halleri ile 213 sayılı Yasanın 359/b maddesi ile 340. maddenin 2. fıkrası Anayasanın 2., 11. ve 90. maddenin son fıkrası hükümlerine aykırı olup iptali gerekir.

SONUÇ VE İSTEM: Yukarıda arz olunan nedenlerle;

213 sayılı Yasanın 359/b maddesi ile aynı yasanın 340. maddesinin 2. fıkrasının Anayasanın 2., 11. maddeleri ile 90. maddesinin son fıkraya hükmüne aykırı olduğundan iptallerine karar verilmesi talep olunur.”